

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 23/2015-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. januára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Miroslavom Hončárom, Perličkova 26, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 7/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2014 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti

v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 7/2013.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je účastníkom konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 19 C 7/2013, a to základe návrhu na vydanie platobného rozkazu, ktorý podal 17. septembra 2012.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd *„vo veci nekonal, platobný rozkaz nevydal a prvé pojednávanie vo veci nariadil na deň 03.10.2014“*, preto sa nápravy domáhal prostredníctvom sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedníčke okresného súdu, ktorú podal 2. októbra 2014.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa od podania návrhu uplynulo 25 mesiacov a *„a vec je stále na 1-stupnovom súde zatiaľ bez rozhodnutia“*.

Sťažovateľ odvolávajúc sa na uvedenú argumentáciu formuluje v sťažnosti podanej ústavnému súdu námietku porušenia svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní.

Na základe uvedeného v závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom by vyslovil porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 19 C 7/2013, prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľa bez zbytočných prietahov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v celkovej sume 4 500 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Je objektívnou skutočnosťou, že v napadnutom konaní nepostupoval okresný súd v súlade s požiadavkou na postup súdu bez zbytočných prietáhov, čo napokon uznala aj samotná predsedníčka okresného súdu. Z obsahu listu predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr 2332/2014 z 21. októbra 2014, ktorým bola vybavená sťažnosť sťažovateľa na prietahy v konaní, je však zrejmé, že po podaní sťažnosti na prietahy v konaní adresovanej predsedníčke okresného súdu boli vo veci sťažovateľa prijaté opatrenia pre účely zabránenia vzniku ďalších prietáhov a 10. októbra 2014 okresný súd vydal vo veci sťažovateľa rozsudok.

Ústavný súd na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že sťažnosť na prietahy v konaní pred všeobecným súdom, ktorú sťažovateľ predsedníčke okresného súdu adresoval, bola efektívna a splnila požadovaný účel, keďže následne po uplatnení sťažnosti okresný súd obnovil plynulosť konania smerujúcu k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa a vec meritórne rozhodol.

V danej situácii by ingerencia ústavného súdu znamenala duplicitné poskytnutie ochrany základnému právu sťažovateľa zaručenému čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právu zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy) a právu zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie namieta, čo je v rozpore s primárnym účelom ústavnej sťažnosti, ktorým je poskytnutie ochrany právam, ktorých porušenie sa namieta, v prípadoch, v ktorých ostatné právne prostriedky nápravy zlyhali, respektíve nevedli k náprave.

Ústavný súd preto dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z týchto dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia, a ďalšími návrhmi sťažovateľa sa už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. januára 2015